

— Ратай да ви стана, стрино, може ли?

— Ратай ли? — попита сърдито жената — я си върви; нѣма косъмъ на брадата си, ратай ще става. Хайде по пѣтя!

Андрей протегна кривака да задържи портата още малко отворена, дано жената се смили.

— Младъ съмъ — продума той — но съмъ якъ!

— Като си толкова якъ, работи на баща си!

— Нѣма работа въ село. Бедни сме. Жената отритна кривака, блъсна портата и викна задъ нея:

— Или си много добъръ, щомъ си заскиталъ... Андрей продължи. Нищо не му тежеше като последнитѣ ѝ думи. Той само хвана окжсания си ржавъ, протегна го, поизтри напълненитѣ си очи. Похлопа на нѣколко порти още — изпъди го. А на последната хижа, на края на това село, Андрей видѣ една стара женица да влачи съ мжка едно сухо дърво къмъ двора си. Ръцетѣ ѝ бѣха изтънѣли, кожата по тѣхъ суха, люспеста. Старицата довлѣче дървото до портичката си, но тукъ, на прага, се спъна и падна до дървото. И изохка.

— Охъ, майчице Богородице! Охъ мжка... Андрей не дочака. Хвана дървото, провлѣче го презъ портата въ срѣдата на двора. Едва тогава жената се повдигна; погледна го съ благодарни очи, но той бѣше вече отминалъ далече. Презъ хълмоветѣ, по пѣтя за другото село, Андрей начупи питката си, задъвка мекия си хлѣбъ, а нѣколко отронени трохи хвърли на вработата. Наоколо му бѣше тихо, пусто. Само нѣкжде, срѣдъ една нива, пѣеше птиче, кацнало на тънка глогова вѣйка. Тукъ вече почваше равнище. Нивитѣ бѣха широки, житото, избуяло, се люлѣеше, лѣхаше дѣхътъ на цѣф-